

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Εύτυχος ή υπέρτατος είχε δια-
 τρήσει την ψυχαγμία της.
 Άρχισε να περιποιείται την κυ-
 ρία της, ή όποια σε λίγο συνήθη-
 σε. Μά δεν είχε τη δύναμη ούτε
 τ'ά μάτια της ν' άνοιξη, ούτε να
 μιλήσει.

Ή Λίνα σκέφτηκε να τρέξει
 στο γραφείο τους.
 Μπήκε τρελλίζοντας απ' την
 παραθύρι της στην τραπέζια και
 να το βλέμμα της έπεσε στο
 γράμμα της Λίνας, που είχε ά-
 πομείνει στο τραπέζι. Πλησίασε
 και το πήρε σπ'ά χέρια της, θέ-
 λοντας να το διαβάσει δόλοληρο.

Μά δεν μπορούσε.
 Σταματούσε δόλοληρο σάν το ψάδι.
 Τ'ά χέρια της τρέμανε.
 Τ'ά μάτια της ήσαν θολά από τ'ά δάκρυα.
 Γά να μη σφαιραστή μάτι, κάθισε σ' έναν καναπέ. Σφόνγισε τ'ά
 δάκρυα της μ' άρχισε να διαβάει. Σε κάθε φράση σκετόταν κ' ανα-
 λινόταν σε δάκρυα. Τ'ά λόγια που της έγραφε ή Λίνα, της σπάρωναν
 την καρδιά. Έχανε με μιάς ό τι είχε αγαθήσει, ποθήσει κ' όνειρευ-
 τει στον κόσμο αυτό. Έχανε την πολυκαταμένη της αδελφή, έχανε
 τον ξωτά της. Απ'τή στιγμή ή Λίνα ήταν νεκρή. Τ'ά κίματα θά
 χτυπούσαν το άηχο κουφάρι της σπ'ά Φαληρικά βράζια. Ήταν φρι-
 κτό... φρεστό!...

Ή Λίνα έγραφε στον καναπέ κ' άρχισε να κλαίει. Δάγκανε το
 μαντήλι της γιά να συγκρατήσει το θόρηνο της και να μη την άκωσει
 ή μαμά της. Είχε ξεχάσει πια και το γραφείο και την κατάστασι της
 μητέρας της. Δεν θυμόταν τίποτε.

Τό μυαλό της είχε θολώσει. Ή ζωή της φωνότανε μαύρη.
 —Θέλω να πεθάνω!... Να πεθάνω!... τραύισε άνάμεσα στους
 λημούς της. Δεν θέλω να ζω πια... Δεν θέλω να ζω...

Σήκωσε τ'ά μάτια της και κίτταξε τό παράθυρο. Ήταν κλειστό.
 Σκέφτηκε να τ'ά άνοιξη, να σηδήσει κάτω και να γίνη κομμάτια. Ήταν
 τρελλή απ' τόν πόνο και την άπελασία της. Ή καρδιά της ξε-
 χείλιζε από πόνο. Μέσα σε μιά μέρα, μέσα σε μιά στιγμή, έχανε
 την αδελφή της που την ελάτρευε. Έχανε τον ξωτά της, την πρώ-
 τή άγάπη της ζωής της. Κι' αίτια όλης αυτής της συμφορας ήσαν
 ό άθρητοι, στον όποιο είχε δώσει την καρδιά της, τ'ά χείλι της,
 την άγκαλιά της π'ην παρθενηκή...

Ή Α, τί βδελυγμία!... Ο άνθρως που ελάτρευε, ό άνθρως γιά
 τόν όποιο χτυπούσαν τρελλά δινά καρδιές, ή δική της και της Λίνας,
 ήταν ένας χυδαίος, ένας πρόστιγος, ένα κάθρομα.

Τις πρόδωσε και τις δινά σκληρά, αίσχρά, άπια. Σκότωσε τη
 Λίνα. Ή Α, τό φρονή, τό ληστή!... Γιατί να μην ξέρη την άλήθεια τό
 μεσημέρι; Γιατί να μη ριχτεί να τόν πνίξη; Ή κομμάστρε την ά-
 δελφή της, την ήπατενίτρε, ενώ απ'τή ήταν πια νεκρή!...

Νεκρή!... Πλημμένη!... Κι' απ'τή έρρισε άνάια. Ήχι, έπρεπε
 να πεθάνη. Ή ζωή δεν είχε πια καμιά χαρά γι' απ'τή. Ο κόσμος
 στένεπε και μαύρισε και σκοτεινώσε γύρω της... Τ'ά όνειρά της, ό
 πόθο της, ή έλπίδες της φυλοροήσαν!...

Καταραμένη ή μέρα που γνώρισαν τόν άθλιο απ'όν! Καταραμέ-
 νη... Καταραμένη...

Ή σκέψη της Λίνας πεταίε τώρα θλιβερά ή νωσταλγική στην
 εποχή που προτογνωρίστρεταν με τό δήμιό τους, εκεί κάτω στην Α-
 γιμπο. Τί εύτυχία!... Και τί γοήγορα που πέρασε και πόσο τραγικά
 τελείωσε!...

Θιμάτια τη χαρά και την εύτυχία ποήκανε τη Λίνα να κελαδί
 σάν πουλί, όταν πήγαν να ή τρέξι μαζύ στο λουτρό. Σαλω-
 μένη στη ζεστή άμμουδιά, δεν
 χόρτανε να τόν κνττάξη, τόν ά-
 θλιο, που θά τις βύθει και τις
 δινά στη δυστυχία. Τό στήθος
 της φούσκωνε από τόν πόθο. Ή
 καρδιά της παρόλε... Κα πέρα-
 σαν μέρες, πέρασαν μήρες που
 φύλαγε κρυφά τό μυαλό της.
 "Ός που δεν κρατήθηκε πια. Σε-
 χείλισε ή άγάπη στην καρδιά
 της. Και προδόθηκε στη Λίνα.
 Κι' ή Λίνα, ή τόσο καλή και τό-
 σο γενναία, άποφάσισε να θυσια-
 στή γι' απ'τή!...

Οκ' απ'τά, ό Βρανάς τούς
 τ'ά... πλήρωσε μ' άχαριστία, μαύ-
 ρη άχαριστία. Τις πρόδωσε και
 τις δινά, πωός έφέρει για πια γυ-
 ναίκα τού δρόμου. Μήπως δεν
 φαινόταν απ'τό απ' την έπιστολή
 της Λίνας;

Ή τελευταία απ'τή σκέψις έ-

ΑΘΗΝΑΊΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΑΡΗ ΣΤΑΜ.

κανε τη Λίνα ξεκαλλή από τόν
 πόνο και την άπελασία της. "Ο-
 λα γύριζαν γύρω της. Φλογιστή-
 ρε ή όψη της. Θέλησε να σηκω-
 στή επάνω και ξανασφαιραστή
 στή θέση της. Τ'ά πόδια της δεν
 ήν κρατούσαν.

— Λίνα, αδελφούλα μου, τραύ-
 λισε, περιμένε με, έρχομαι, έρχο-
 μα κοντά σου!...

Σπρώθηκε ξανά, σπρώχτηκε
 στον τοίχο και σάν να βρισκόταν
 μέσα σ' όνειρο, σάν νάταν ποτι-
 ομένη με δυνατό μεθυστώτατο
 νωρωτικό, προχώρησε ως τό μι-
 κρό σαλόνι. Έκει μέσα σ' ένα
 σιρτάφι βρισκόταν ένα παρτίσο-
 φο. Ήταν τού μακαρίτη τού πατέρα της. Είχε άπομείνει μετά τόν
 θάνατό του γεμάτο. Είχαν παραλάβει κάποιον συγγενή τους να τό
 άδειασε όταν θά πήγανε σπ'άι, μά κατόπιν τό πράγμα ξεχάστηκε!...

Ή Λίνα μπήκε στο σαλόνι και προχώρησε ίσια στο μικρό έπιπλο,
 τόν όποιο βρισκόταν τό άπλο...

Τή στιγμή απ'τή μπήκε σπ'ά σαλόνι ή υπέρτατος. Είδε τη Λίνα μ'
 άπιατα μαλλιά, χλωμή και άκαρμωμένη, τήν ελδε να προχωρή τρελλί-
 ζοντας σάν μεθυσμένη κ' άνοήσιμη.

— Κυρία, ψηθίρισε.
 Ή Λίνα γνώσε και την κίτταξε. Δεν την γνώρισε άμέσως. Ήταν
 έντελώς παραλογομένη!...

—Κυρία, ψηθίρισε πάλι ή υπέρτατος. Να πάω έγώ γιά τό γραφείο;
 —Ναι, ελπε ή Λίνα, έντελώς μηχανικά.

— Πηγαίνω άμέσως. Πρέπει όμως να πάτε να μείνεται σεις κον-
 τ'ά στη μαμά σας.

—Ναι, ξανατε έντελώς άφηρημένα ή Λίνα.

Ή υπέρτατος δεν ήποκρίστηκε τίποτε. Άπέδωσε την παραθύρι
 της κωρίας της στή μεγάλη της λύπη κ' έτρεξε να πάη να ελδοποι-
 ήση τόν γραφείο.

Ή Λίνα έμεινε μόνη. Πλησίασε τό έπιπλο κ' άνοιξε τό σιρτάφι.
 Τό ποτόλι ήταν εκεί. Παλιό, στρατιωτικό, μεγάλο ποτόλι, σκουρα-
 σμένο κ' άχρησιμοποίητο χρόνα και χρόνα. Ή θεα τόν θά τρώιαι
 μιά άλλη κατέλλα. Μά ή Λίνα ήταν τολμηρή και γενναία φύσις. Τις
 στιγμές μάλιστα απ'τής άπελασίας της της είχε σκοτίσει τό νού, της
 είχε άπαρέσει κάθε λογική. Ένα μονάχα ποθοίσε. Να πεθάνη, να
 πεθάνη τό γοηγορότερο!...

Άραξε τό όπλο και τό έσφιξε πάνω στο στήθος της με μιά
 ξεκαλλή παραφορά. Τό κίτταξε έπειτα και βεβαίωτα πως ήταν
 πάντα γεμάτο. Και τόρα έστρεψε ή τελευταία στιγμή.

Δεν έπρεπε να χάνη καιρό.

Όπου και νάταν, θά γύριζε ή υπέρτατος!...

Ή Λίνα ξεκομώτισε τό φορέμά της, τράθηξε τ'ά εσώφρονχη τής,
 έκλεισε τ'ά μάτια της και κλειώσε την κνήνη τού όπλου σπ'ά γυμνό
 άχρηστο στήθος της!...

Τό χέρι της δεν έφερε καθόλου!...

— Λίνα!..., ψηθίρισε. Μαμά μου, καλή μου μαμά!...

Ήταν έτοιμη να τραβήξη τη σανδάλι!...

Ή κνήνη άγγιξε τη σάκκα της άκαρδώς στο μέρος που χτυπούσε
 —χτυπούσε γιά τελευταία φορά ή λωμένη καρδιά της.

Μά δεν τράθηξε!...

Ένας σπασμός άνατριχίλας κλόνησε άπόταμα τό σωμα της!...

Τό χέρι της που κρατούσε τό ποτόλι τραβήχτηκε ξαφνικά πίσω!...

Τί είχε συμβεί;

Κάτι που μόνον όσο έχουν καταίσει ως τό άπελασιζό αυτό ση-
 μείο της άποχευρίας, έχουν καταλάβει!...

Κάτι μυστικό κ' άλλόκοτο μαζύ, που θάχη σώσει πολλόν άνθρω-
 πον τη ζωή, τις τελευταίες αυτές στιγμές της άπελασίας και της
 τρέλλας!...

Όσο τό δοκίμασαν κ' άπόφυγαν την αυτοκτονία, θά τό θυμωίν-
 ται καλά, γιατί δεν ξεγλήνατε έπιπλο!...

Νά λωπόν τί είχε συμβεί στη Λίνα, να τί την είχε κάμει να πενα-
 χή άπόταμα και να μην κρυφοθή;...

Ή κνήνη τού περιστόφου ήταν κρύα, παγωμένη. Καθώς την ά-
 κοήμισσε έξωφρα πάνω στη γλυκειά ζεστασιά τού κόρφου της, έν-
 νωμισσε την κρυάδα της σ' όλο της τό κομμά, ως τ'ά καπέδα τού
 είναι της.

Της φάνηκε πως άγγιξε επά-
 νο της τό παγωμένο κεφάλι κά-
 ποιου έρετου. Άνατριχίωσε!... Μιά
 κρύα φρίκη, π'ό κρύα κ' απ' τό
 θάνατο, σκορπίστηκε στο σωμα της.

Κατέβασε τό ποτόλι και κί-
 τταξε γύρω της, σάν να συνεχό-
 ταν από καιρό όνειρο!...

Της φάνηκε πως την κρατού-
 σε ό θάνατος στην παγερή τού
 άγκαλιά και πως τού γλύστρησε
 έξωφρα και τούβρυγε!...

(Άκολουθεί)

Σαλωμένη στη ζεστή άμμουδιά, δεν χόρτανε να τόν κνττάξη!...